ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Κίμων Ρηγόπουλος

Συνηθίσαμε να καταναλώνουμε δράματα, δικά μας και των άλλων. Δράματα που δεν κινητοποιούν ούτε τους ίδιους τους πάσχοντες αφού «έτσι είναι η ζωή και ποιος να την αλλάξει». Μια λήθη κακοήθης απλώνεται, συνώνυμη της αδιαφορίας.

Στο θεατρικό έργο του Λουίτζι Πιραντέλλο: **Έξι πρόσωπα ζητούν συγγραφέα,** έξι άνθρωποι, δαρμένοι απ' τη ζωή, εισβάλλουν σε μια θεατρική σκηνή την ώρα της πρόβας. Ζητούν-απαιτούν και εκλιπαρούν- να γραφτεί ένα έργο γι' αυτούς. Να βρουν μια γόνιμη μήτρα που θα τους κυοφορήσει στοργικά χωρίς να καταφύγει στην έκτρωση.

«Πρέπει να μας ακούσετε», «Το κείμενό μας βρίσκεται μέσα μας», «Εμείς σας φέρνουμε ένα πολύ πονεμένο δράμα», «Πιστέψτε μας, εμείς οι έξι είμαστε πολύ ενδιαφέροντα πρόσωπα», είναι κάποια από τα επιχειρήματά τους.

> Άτομα που γίνονται θίασος όχι με τη φιλοδοξία ενός sold out, αλλά της λυτρωτικής ΕΞΟΔΟΥ. Όχι για να πουληθούν και να πουλήσουν, αλλά για να διασώσουν τα εκτός συναλλαγής.

Αν δούμε αυτή την εισβολή έξω απ' την οριακή θεατρική ισορροπία ψευδαίσθησης και πραγματικότητας που απασχολούσε τον Πιραντέλλο, έχουμε μια κραυγή των προσώπων τα οποία πασχίζουν να γίνει λόγος. Έχουμε ακόμα την πεποίθηση αυτών των αφανών προσώπων ότι η πολύπαθη ζωή τους είναι αξιομνημόνευτη. Αξίζει να παρασταθεί γιατί είναι ικανή να συγκινήσει. Οι άνθρωποί μας πιστεύουν ότι συναρμολογώντας η γραφή τα θρύψαλα του άγονου βίου τους, θα λάμψει επιτέλους η αλήθεια τους και θα δικαιωθούν. Θα αρχίσουν να υπάρχουν μοχλεύοντας την υποφωτισμένη ζωή τους ώστε το σχεδόν τίποτα να γίνει κάτι. Θέλουν από αόριστα κάποιοι, να συστηθούν στην κοινωνία των ανθρώπων ως οριστικά αυτοί.

Εκατό χρόνια μετά τη συγγραφή αυτού του έργου, πόσα πρόσωπα ασφυκτιούν στο στενόχωρο «κάποιοι» και θέλουν να μετακομίσουν στο «αυτοί»; Φέροντας το προσωπικό τους δράμα όχι ως ανεπανόρθωτο στοιχείο της μοίρας τους, αλλά ως σημείο εκκίνησης για την ανατροπή του κοινωνικού ζυγού που μοιράζει χωρίς φειδώ «ατομικά» δράματα; Επιμένοντας στο αυτονόητο, που είναι κλειδί θαμμένο μετά από τόσες κατεδαφίσεις και επιχωματώσεις; Επιχωματώσεις που μοιάζουν με τη φροντίδα της γάτας να κρύψει τις ακαθαρσίες της.

> Η προετοιμασία της «εισβολής»στην κεντρική σκηνή είναι το έργο του δικού μας πολιτισμού

Δεν ακούγονται αυτά τα πρόσωπα. Και αν ακόμα επιμένουν να υπάρχουν, δεν αφορούν. Συνηθίσαμε να καταναλώνουμε δράματα, δικά μας και των άλλων. Δράματα που δεν κινητοποιούν ούτε τους ίδιους τους πάσχοντες αφού «έτσι είναι η ζωή και ποιος να την αλλάξει». Μια λήθη κακοήθης απλώνεται, συνώνυμη της αδιαφορίας. Και οι κραυγές ξεθυμαίνουν πριν μας αγγίξουν, λες και όλα τα ηχεία του κόσμου είναι επενδυμένα με σιγαστήρα. Μιλάω για την κραυγή της απόγνωσης που δεν την αφήνει ξεκρέμαστη και ορφανή η ταξική φιλοτιμία. Μιλάω για την αλήθεια της καθεμιάς και του καθενός που εκβάλλει σ' ένα αποφασιστικό *θαρσείν χρη*. Θάρρος εμπνευσμένο και «ανθρωπόσταλτο» και όχι μια θεόσταλτη ντιρεκτίβα της θεάς Αθηνάς.

Έχουμε την ανάγκη ανθρώπων που «μπαίνουν στον κόπο», γιατί η απροθυμία εμπλοκής μεγεθύνει και αποθρασύνει τους μικρούς εντολοδόχους της λαϊκής απελπισίας. Η προετοιμασία της «εισβολής» στην κεντρική σκηνή είναι το έργο του δικού μας πολιτισμού. Μια εισβολή ατάκτων που στην ανάβασή τους συνειδητοποιούν την ευεργεσία του συντεταγμένου αγώνα και της συλλογικής έκφρασης. Άτομα που γίνονται θίασος όχι με τη φιλοδοξία ενός sold out, αλλά της λυτρωτικής ΕΞΟΔΟΥ. Όχι για να πουληθούν και να πουλήσουν, αλλά για να διασώσουν τα εκτός συναλλαγής. Πρόσωπα που δεν αισθάνονται ότι το *συνανήκειν* τα πολτοποιεί ούτε τους υπενθυμίζει το αδιέξοδο της φτώχειας τους, αλλά αναδεικνύει τον ανεκδήλωτο πλούτο τους.

Και τότε ο συγγραφέας θα βρεθεί. Ούτε και χρειάζεται κάποια μικρή αγγελία: Ζητείται συγγραφέας με ταλέντο για να εκφράσει τον πόνο μας. Όταν το υλικό της γραφής περισσεύει, πάντα προκύπτει και ο συγγραφέας. Όταν τα πρόσωπα αποκτούν συνείδηση της κατάστασής τους, μπορούν να υπαγορεύσουν και την ποιότητα της γραφής. Έτσι γράφεται η

ιστορία και οι σπασμοί γίνονται λόγος. Με αυτόν τον τρόπο ακυρώνεται και η ανάθεση χωρίς να ακυρωθεί ο συγγραφέας. Μαζί ωριμάζουν ή δεν ωριμάζουν, σε ίδιο χρόνο και τόπο, οι φορείς του δράματος και οι εκφραστές του. Μαζί τούς βρίσκουν οι συνθήκες και μαζί συνθηκολογούν ή τις ανατρέπουν. Μαζί καταλύουν το καθεστώς της κοινωνικής ερημίας και κάνουν την άρση του προσωπικού δράματος δημόσιο έργο. Μαζί. Αν όχι, καταλήγουμε στην κατά μόνας προσευχή: *Την πάσαν ελπίδα μου εις σε ανατίθημι...*

Πηγή: *ΠΡΙΝ*